

Adem Zaplluzha

PËRTEJ PORTAVE TË MBYLLURA

Prishtinë, 2016

PËRTEJ PORTAVE TË MBYLLURA

ADEM ZAPLLUZHA

PËRTEJ PORTAVE TË MBYLLURA

Redaktor:
Lirim Deda

Recensent:
MazllumBaraliu

Lektor:
Veli Veliu

Ballina:
Vesel Xhaferi - Çeliku

PËRTEJ PORTAVE TË MBYLLURA

ADEM ZAPLLUZHHA

PËRTEJ PORTAVE TË MBYLLURA

“TREND”
2016

LIRIM DEDA

“PËRTEJ PORTAVE TË MBYLLURA”

Nga afria që kam me mikun tim Dilaver Goxhaj, më ra në dorë një përmbledhje poetike e bërë gati për redaktim, me titull **“Përtej portave të mbyllura”**. I hodha një vështrim vjershës së parë. E rilexova dhe u trondita! Ç’është ky poet, të cilin, për faqen time të zezë, nuk e kam pas njohur?! Madje dhe kosovar, pa le! Turp, o Lirim! – I fola vetes.

Dilaveri më dëgjoi dhe ia shkrepiti të qeshurës e ma dhuroi për ta lexuar atë libër me poezi të printuar në letër format. U gëzova dhe që atë ditë rrufita me etje këngën e Adem Zaplluzhës. U mrekullova nga meloditë e këtij lahutari postmodern, që teksa u njoha edhe me një pjesë të korpusit të begatë të veprës së tij poetike, mendoj se Adem Zaplluzha zë një vend nderi në letrat shqipe të ditëve tona, përkrah Kadaresë, Agollit, Xhevahir Spahiut, Moikom Zeqos, Papelekës, A. Shkrelit, Rr. Dedaj, A. Podrimaj, B. Musliut, F. Rreshpaj dhe poetëve të tjerë të shquar të kombit tonë.

Përshtypja e parë si lexova librin **“Përtej portave të mbyllura”**, është se Adem Zaplluzha, mbi gjithçka do me përgjërëm mëmëdheun, banorët dhe lirinë e

trojeve tona të lashta, për të cilët janë flijuar në shekuj nga bijtë dhe bijat më të mira të atdheut. Edhe në librin më të ri të këtij poeti të lëvdur duket bukur mirë se në shpirtin e Adem Zaplluzhës kullon fryma e atdhetarizmit e Rilindësve tanë të pavdekshëm.

Edhe pse tematika e veprës së Adem Zaplluzhës është e gjerë dhe e larmishme për nga motivet, poeti kudo e kurdoherë flet me gurët, me malet, me drurët e me gjethet, me valët e lumit; flet me hënën e me shiun, me natën dhe me dritën. E pas këtij kuvendimi poetik, nëpërmjet një ligjërimi metaforik origjinal, lexuesi i poezive vetvetiu ndjen zërat e banorëve të trojeve Dardane, ndjen rrahjet e zemrave të tyre dhe lehtësisht dëgjon edhe belbërimat e fëmijëve e klithmat e nënave, që, kur dëgjohen bombardimet, ato janë gati t'i mbrojnë me jetën e tyre.

Ndryshe nga poetë të tjerë, Adem Zaplluzha në vargjet e tij nuk ka britma, por ka fllad; nuk ka deklarime, por shira të rrëmbyer dhe net sterrë. Metaforat, edhe pse këmbehen pambarimisht në vargje, lexuesin nuk e lënë të nxitojë nga njëra faqe e librit në tjetrën, por e stepin, duke i thënë: Lexo, por shiko mirë dhe dëgjo!

Dhe e vërteta është se lexuesi i rikthehet strofave, apo vjershave të tëra, me etjen për të depërtuar në shpirtin e poetit, me dëshirën që atë vërshim të

mendimit sa filozofik, aq dhe poetik të autorit ta bëjë të vetën, sepse lexuesi, edhe kur është vlonjat, korçar, apo shkodran, e do Kosovën e kosovarët bash si vatrën dhe vëllezërit e vetë.

Poezitë e këtij libri, autori i ka renditur në tre cikle. Cikli i parë mban titullin e librit, pastaj vijojnë: **“Nëpër fshatrat shqiptare”** dhe **“Ulur mbi degët e buzëqeshura”**. Dhe tani le t’u qasemi disa poezive për secilin cikël, për të ndjerë më pranë jo vetëm rrahjet e zemrës së poetit, por begatinë artistike e estetike të veprës së tij, si dhe pasurinë e mendimit filozofik, që ai i përcjell lexuesit.

Në poezinë **“Sterra në qelinë e kujtesës”** lexuesi vëren jetën e individit në burgun nën pushtetin serb, ku jeta është si një epitaf që, në errësirën përqark, e lexojnë i burgosuri (poeti) dhe një xixëllonjë nate. E këta epitafe lexohen nëpër rrasat e varreve të burgut të madh sa vetë Kosova.

Në poezinë **“Ulërijnë rrugët e boshatisura”**, nata i ka mbyllur portat e shtëpive, ndaj ajo leh trishtueshëm në këtë vetmi të zbrazët. Ndërsa tek poezia **“Si vërshim përroi”** do të shohim vetëm natë, ngado natë, vegimet janë kyçur dhe ndihen vetëm mjaullimat e maceve nga çatitë e rrënuara. Vetëm ndonjë endacak, korbat, sterra, shiu i çmendur dhe uturimat e drurëve janë të vetmit personazhe.

Dhe ky peizazh do të zotërojë edhe më tutje, sepse Era nuk ka asgjë të përbashkët me zërin e shurdhët të ditës. Po prit, drama po shndërrohet në tragjedi, sepse “Një copë fjalë paska mbetur peng”, dhe nga një sirtar i vjetër vijnë zërat e një kohë të pafundme; yjet endacakë trokasin në portat e mbyllura, trokasin në shpirtrat e kujtimeve, se banorët s’duken askund... Po ja, një copë fjalë e hidhur paska mbetur si leckë e përgjakur dhe në hyrje të paradhomës thahen kujtimet, teksa dëgjohen thirrjet e pareshtura të nënave. I tërë fshati paska rënë në gjumë, sonte edhe korbat përgjumen.

Po vallë pse kështu? Dhe më poshtë, po vetë poeti përgjigjet: **“Nuk pat perëndi mbi këtë tokë”**, që ta donte Kosovën më shumë se djemuria e saj... Në këmbë u ngritën gurët dhe malet, pleqtë e plakat, me plisa në kokë e shami të bardha dolën në bejlegun e Atdheut. Nga shpirti i pavdekshëm i djemurisë u zgjua një flakë e lashtë Dardane..

Dhe ja, më në fund: **“Secili është nisur për në Atdhe”**: çdo gjë rendte nga një anë në anën tjetër të horizontit ku dëgjohen brimat e rrënjëve:

**Njerëzit u përngjajnë mëllenjave të kuqe,
secili është nisur për në Atdhe,
ku në fund të udhëtimit
i pret një dasmë e paparashikueshme!**

Në ciklin e dytë, **“Nëpër fshatrat shqiptare”**, poeti vjen të na sjellë përjetime tronditëse, paçka se kur gjen sado pakë qetësi shpirtërore ai i drejtohet dhe lirikës e atë kohë edhe shpirti i lexuesit kthjellohet si në behar.

**Tek po vija tek ti,
i zvogëlova të gjitha largësitë.
I fsheha në xhepin tim të majtë
letrat e tua të kaltra...**

**Më kujtohet, ishte natë,
një dritë magjepse dhe ti
u bëtë udhërrëfyeni im...**

Por dhimbja për çdo plagë mbi njerëzit e dashur e trojet e shenjta atërore, shpejt ia trazon shpirtin poetit, ia megjullon vështtrimin dhe i largohet lirizmit; a thua i trembet! Tek poezia që pason, tek **“Sytë e shterur”**, pikëllimi derdhet hapur: Erdhën të huajt dhe e varën këndesin në trarët e çatisë. Sytë e shterur, nëpër rrugëtime të kota, paskan mbetur pa zë!

Edhe në ciklin e tretë të librit, paçka se hedh më shumë dritë në përditshmëri, poeti Adem Zapluzha përjeton dhimbje, brenga e halle, jo aq për veten sesa për vendlindjen dhe qytetarët. Tipike është poezia **“Grise të ligën që flenë në ty”**:

**Po qe burrë,
grise atë copë të hidhur fjale,
hidhe pas shpine.
Ky mort që më rëndohet në shpirt,
është shumë më i lehtë se fjala jote,
që vret gurin e Atdheut!**

**Grise të ligën që flenë në ty!
Unë kam një tjetër fjalë,
prej fjale
me dashuri mund t'i shembësh
edhe malet!
Nëse të zë pisk urrejtja,
vaj halli për ty dhe fjalën tënde.**

Të tilla poezi, si nga idetë dhe realizimi artistik në libër gjejmë shumë e shumë të tjera, gjë që dëshmon se poeti jeton për ditë me një realitet që pret të ndryshohet, të transformohet nga vetë njeriu qytetar, krijuesi i çdo mirësie e begatie e, njëherësh, edhe bartës i mentaliteteve të prapambetura, që shpesh ditën ta kthejnë në natë. Nuk ke si mos të vëresh se ligjërimi poetik i Adem Zaplluzhës të bën për vete edhe ngaqë si pakë kush, sidomos nga krijuesit e rinj në moshë, zbaton në mënyrë krijuese drejtshkrimin e gjuhës letrare shqipe. Këtu gjendet pasuria e çmuar e atij fjalori poetik, që e bën lexuesin ca më të etur për të rilexuar vargje e vjersha më se një herë. Poeti nuk para e pëlqen rimën, por ritmi e muzika e vargut,

veshur me cohat aq bukurane të metaforave e detyrojnë lexuesin të kthejë vështrimin shpesh herë prapa, jo vetëm tek titujt e vjershave, por edhe tek emri në ballinën e librit.

Dhe Adem Zapluzha është poet që s'harrohet. Lumturisht ai qysh sot, në ditët tona, i përket pavdekësisë!

Tiranë, 5 Prill 2015

Përtej portave të mbyllura

Cikli i parë

.

STERRA NË QELINË E KUJTESËS

Prej një germe në germën tjetër,
Rend një xixëllonjë e kaltër nate.
Dhe në një duet çuditshëm
Me të burgosurin i lexojnë
Epitafet, nëpër rrasat e akullta
Të varreve të burgut.

Sterra, në qelinë e kujtesës,
I shfleton dritaret e mbyllura
Të parmakëve pa shpresë.
Xixëllonja dhe i burgosuri
Mbi një libër kuvendojnë me dritën.

E dritë askund në këtë natë!
Nga qelia numër tetë,
Vjen si uragan një fërshëllimë...
I tërë burgu i zi
Fërshëllen në një kor mbretëror.

Dritaret e përgjumura heshtin,
Hesht e tëra kjo ngrehinë e akullt.
Hëna, në sfondin e përskuqur,
Me shumë mund end
Për të nesërmen një rrjetë të shthurur,
Prej shpresave të padukshme.

ULËRINË EDHE RRUGËT E BOSHATISURA

Sonte kumbuan zërat e shurdhëta,
Në shtatëqind e shtatëdhjetë.
E shtatë copa u thye hëna,
U thyen parmakët e ndryshkura
Të dritareve,
Nata i mbylli të gjitha portat e hapura.

Këtë askush nuk e di.
A thua vallë ishin të hapura.
Mbase as që mund të kuptojë njeriu
Se ka ekzistuar ndonjëherë
Ndonjë dritare e verbët,
Që mund të mbyllej nga brenda.

Vetëm lagështia nëpër muret e shurdhëta
U bënte shoqëri kërmijve
Dhe kërpudhave të egra.
Sa herë që e ledhatoj
Shpirtin e plagosur të lagështisë,
Dora më dridhet si teli i ndryshkur.

Në këtë vetmi të zbrazët,
Trishtueshëm leh nata.
Si macet e lëna pas dore,
Mjaullinë rrugicat e boshatisura.
Një hënë e gjymtuar
Kuis, si qeni i plagosur në stelë

SI VËRSHIM PËRROI

Vegimet në këtë natë, herë kyçen
E herë shkyçen, si qirinjtë e lagur.
Mjaullimat e maceve
Zbresin nga çatitë e rrënuara
Nëpër rrugët qorre,
Si kardinalë të dehur ecin endacakët!

Një shi i çmendur
Vrapon sokakëve të zbrazët
Vrapon edhe një dre brithyer.
Era rrapëllon si në kohërat e lashta,
Nëpër ullukët e fjalëve pikojnë dhëmballët.

Nga shpirti i kambanës,
Si vërshimet e egra të përrenjve,
Dëgjohen uturimat e drurëve.
Një zë i turbullt, i gjetheve të fishkura,
U bënë zë hijeve,
Që zbresin nga majat e thepisura.

Dimri i acartë në xhepat e stuhisë
I humbi të gjitha rrugët.
Mbetën vetëm degët e thyera të shkurreve...
Nga një gjumë i përdalë,
Lumëbardhi i zgjoi të gjitha urat.

ERA NUK KA ASGJË TË PËRBASHKËT

Boçat e orës, në murin e vjetër,
Asgjë nuk kanë të përbashkët
Me zërin e shurdhët të ditës.
Një mëllenjë e kuqe,
Mbi një degë të thyer, këndonte një elegji.

Era frynte me tërbim,
Nëpër cepat e grisura të flamujve.
Frynte dhe për çudi
Zgërdhihej me një qeshje të çoroditur.
Nën qepallat e pemëve të rënduara nga bora,
Lexohen epitafet e hieroglifëve të shlyera.

As me zërat e shiut,
Era nuk ka asgjë të përbashkët.
Ajo shkel mbi një sagë të kaltër të Atdheut
Dhe i tejkalon
Çmendurit e të gjithë lumenjve,
Që derdhen nëpër shpirtin e urrejtjes.

Po ikin në moskthim
Korbat e verbër të së kaluarës.
Nën peshën e rënduar të hapave
Dëgjohen edhe zërat e tejdukshme të
breshrit,
Si foshnjat e së nesërme buzëqeshin hijet.

PËRTEJ PORTAVE TË MBYLLURA

Asgjë sonte nuk është
Siç ishte dikur.
Ti andej lumit, kurse unë
Këndej harresës.
Kur do të bashkohen duart tona
Dhe mendimet e erës?

Kjo shije e mollës së pjekur
E paska humbur rrugën,
Mes rrënjëve të gështenjës.
Nga syri i gjetheve
Po pjalmon një acar i paparë.

Dimri i sivjetmë po duket
Shumë më i lig,
Se dimrat e vjetëve të kaluara.
Bora më nuk e ka atë bardhësi,
Po i ngjanë ngjyrës së hirtë të mjegullave.

Përtej portave të mbyllura,
Dëgjohen lehjet e pandërprera
Të qenve endacak.
Çdo gjë sonte e paska shijen e lehjes !
Edhe të lehurat,
Një shije të pa definuar pelini.

NJË COPË FJALË PASKA MBETUR PENG

Nga një sirtar i vjetër,
Vijnë zërat e një kohe të pa fundme.
Mbi pëlhurën e mëndafshtë të sterrës,
Yjet endacakë
Trokasin në portat e mbyllura,
Trokasin në shpirtrat e kujtimeve.

Një copë e hidhur fjale paska mbetur peng,
Paska mbetur si këmisha e përgjakur.
Në hyrje të paradhomës,
Thahen kujtimet.
Era nuk di të ndalet, as atëherë
Kur dëgjohen thirrmat e
Pareshtura të nënave.

I tërë fshati sonte paska rënë në gjumë,
Flenë edhe shelgjishtet e pikëlluara.
Sonte përgjumen edhe korbat...
Nga majat e plepave,
Si vërshim uji,
Derdhen zërat e krakëllimave.

Si deti i tërbuar uturin trishtimi.
Asgjë në këto çaste jonormale
Nuk qenka në vendin e vet.
Edhe çezmat e vjetra
Janë shterur si asnjëherë më parë.
Pikë uji nuk derdhet nga lëfytyt e drunjta,
Kam frikë se sivjet do të thahen bucelat !

Prishtinë, 23 tetor 2014

HINGËLLON ACARI I TËRBUAR

Në këtë dhomë të akullt,
Boçat e mërzitshme të orës,
Pikturojnë portretin surrealist të erës.
Xhamat e thyera të kujtesës
Derdhen në qindra cifla të kristalta.

Kam të ftohtë !
Si mund të mbështillem
Me këto mure të ngrira?
Në paradhomë si kuajt e paçjerrë,
Hingëllon acari i tërbuar.

Dora ime e djathtë përqafton mëngën
E këmishës së grisur.
Sterra u përngjan zvarranikëve parahistorikë.
Si plumbi i hirtë më janë rënduar qepallat,
Vetëm një kakofoni gjëme në mua jehon.

Dikush troket te dera e hapur...
Lus erën që ta mbyllë kujtesën,
Askush nuk më dëgjon në këtë orë të ligë
Sa keq paskan mbetur
Boçat e orës së ndalur në murin e çarë!

NGJAJNË ME UTURIMAT E DETEVE

Ora ime, me boça e pa boça,
Orë e çast përkundet.
Ngjanë me varkat në syprinën e hapësirës
blu:
Herë e përkundin dallgët e çmendura
E herë përkundet vetë,
Në zërin e përmytur të detit.

Ora ime dhe ajo e gjithkujt,
Fatmirësisht peshon
Sa vetë toka, e cila mbështetet
Në brirët e kaut të zi.
Sa herë që ato lëvizin,
Frika hyn në palcën e brirëve të drerit.

Pranë rrapeve, që kurrë nuk flenë,
Dëgjohen vetëm tiktaket e gjetheve.
Sa herë që bien në vjeshtë,
Ngjajnë me uturimat e deteve,
Në shpirtrat e të cilëve
Netëve të vona kyçen fanarët e shpresave.

FUNDOSJA NUK PASKA FUND

I zgjasim duart e brymta,
Deri në fund të udhës.
Diku mes moçalishteve
Me ngashërim qanë zanafilla,
Kurse nëpër honet e sterrës
Një zë i trishtë i shtrin duart.

Gjërat e njohura
Dhe ato të panjohura,
Përrjetojnë një turbulencë të paparë.
E zanafilla, as në fillim
E as në mbarim të rrugës së pafundme.

Një stuhi, prej shakulline
Shket nëpër sipërfaqen e përgjumur të ajrit.
Në faqet e një libri të vjetër,
Nata lexon
Epitafin e një portreti anonim,
I cili i ngjan duarve të thyera të brymës.

2.

Askush pranë meje në këto çaste,
E unë fundosem
Nuk di se ku,
Në fund,
Ose në fillim të zanafillës...
Por gjithsesi
Fundosja nuk paska fund !

MERRE ÇELËSIN E FJALËVE

Merre këtë çelës,
Hapi dyert e mjegullave !
Do i takosh kalorësit e të gjitha kohërave,
Ata të apokalipsit
Dhe të luftërave të pasosura.

Kalorës të verbër, me ushta
Të ndryshkura dhe të thyera,
Patërshanë e dizgjin të këputur,
Koka të prera me kosë
Dhe eshtra të thyera me mëzdrak !

Hapi faqet e mbyllura të historisë,
Shfletuje të kaluarën,
Merre çelësin e fjalëve:
Në daç hapi portat e mbyllura,
Ose fundosi në magjinë e harresës.

ASNJË DRITË E KYÇUR NË HAPËSIRË

Si uturima të tmerrshme, dëgjohen
Piskamat e anktheve.
Fanari ngre kokën e përgjumur,
Asnjë dritë e kyçur në hapësirë.
Kurse anijet e humbura
Po fundosen në ëndrrat e meduzave.

Po zhduken njerëzit!
Befas po zhduken diku në shpirtin
E pangopur të detit.
Një nga një po zhduken perënditë...
Kolona ushtarësh vrasës
Dhe hije kardinalësh kriminelë,
Të dehur parakalojnë rrugëve.

Stinët për së mbrapshti po kthehen!
Nuk di më askush
Kur fillon pranvera e bardhë
Dhe kur përfundon
Ky dimër i zi.
Si çdo herë e liga po pjalmon,
Kurse njeriu
Ka mbetur kallkan në hapësirë!

NUK PAT PERËNDI MBI KËTË TOKË

Nuk ka perëndi mbi këtë tokë,
Që s'ka rendur
Nëpër shpirtin e këtyre mermerëve të kuq.
Fusha e mëllenjave galdohet
Si asnjëherë më parë,
Ishte një dasmë e madhe në horizont.

Atë ditë, kuajt e luftës i kafshuan dizgjinët
Dhe nuk pat Zot mbi këtë tokë,
Që mund ta ndalte vrapin e posa nisur.
Nga shpirti i pavdekshëm i djemurisë,
U zgjua një flakë e lashtë dardane...

Në këmbë u ngritën gurët dhe malet,
Kudo rrokullisje lumenjsh.
Pleqtë dhe plakat,
Që në fillim të ditës i vranë ëndrrat
Dhe me plisa në kokë e shamia të bardha
Dolën në bejlegun e Atdheut.

Nuk pat perëndi mbi këtë tokë,
Që e deshi Kosovën
Më shumë se djemuria e saj,
Nuk pat
Dhe kurrë s'do të ketë diçka të tillë!

VEZULLOJNË CA RREZE TË DYSHIMTA

Në tavernën e preferuar të qytetit,
E lashë peng valixhen.
Kur u ktheva pas disa viteve,
Kafenënë e vjetër
Dhe valixhen time prej kartoni
E kishte përpirë një rindërtim i egër.

Në çerdhen e ëndrrave të rinisë,
Asgjë s'kishte mbetur nga e kaluara.
Kush e di
Se ku dremisin tavolinat.
Miku im i fëmijërisë,
Banakieri, tanimë i thinjur,
I përkundte vegimet e së kaluarës.

Në disa dritare të mëdha e të vogla,
Në formë trekëndëshi.
Vezullojnë ca rreze të dyshimta.
Dyert prej plastike kundërmojnë
Si gomat e djegura të automjeteve.
Asgjë më këtu
Nuk qenka si në rininë time !

SECILI ËSHTË NISUR PËR NË ATDHE

Njerëzit, në rendje e sipër
I ngatërrojnë hapat e veta,
I ngatërrojnë
Dhe si perënditë e dehur abdikojnë
E bien hundë e buzë.

Era fryn nëpër zgavrat
E thyera të drurëve.
Gjethet katapultohen nga degët
Dhe i grisin këmishët e stinës.

Nëpër rrënjët e shkulura të pemëve,
Dënesin fluturat e kaltra,
Era këndon një serenatë të lashtë.

Acari i kafshon frytet,
Një nga një këputen mollët.
Fërfëlliza ua mëson pantomimën
Drurëve, që qëndrojnë stoikisht
Përballë të ligave të motit.

Këto ditë, çdo gjë rendte
Nga një anë,
Në anën tjetër të horizontit,
Ku dëgjohen britmat e rrënjëve!..

Njerëzit u përngjajnë mëllenjave të kuqe,
Secili është nisur për në Atdhe,
Ku në fund të udhëtimit
I prite një dasmë e paparashikueshme!

DUHET TË NISEMI NGA VETVETJA

Për të ecur,
Duhet të nisemi që nga hapi i parë,
Të mbërrimë atje
Ku na presin parathëniet e fjalëve.

Për të ecur nëpër një shteg të pashkelur
Duhet të nisemi nga vetvetja
Dhe ta kemi shpejtësinë e vetëtimës,
Se përndryshe
Ngjan që mbesim në gjysmë të udhës...

Sa herë që i kapërcyem shtigjet,
Shkelëm nëpër dhembjen e tokës,
Aq të rënda i kishim hapat,
Saqë na mbetën këpucët në gjysmë të rrugës.

Por ne s'u ndalëm.
Akoma jemi në lëvizje e sipër,
E kur të mbërrimë në Atdhe
Do shijojmë aromën e trëndafilave të kaltra!

ME MIKUN TIM ILEGAL

Për çdo mëngjes, pa i çelur sytë agullima,
Një mi i bardhë
I curronte veshët nga një birucë.
Më pastaj me sy prej kristali,
I lëpinte këpucët e mia të shqyera.

Më besoni, o njerëz të mirë,
Sa shumë xhelozonin miqtë e mi,
Saqë të gjithë të burgosurit
I preknin me kujdes, si foshnjën,
Këpucët e mia të lustruara !..

Shpërblimi ishte tepër modest:
Ja ndaja copëzat e grimcuara të djathit,
Që ma dërgonin prej shtëpisë.
Një herë në javë,
Njeriu dhe miu i bardhë,
Në duet hanin bukën e përditshmërisë.

Për hir të këpucëve,
Më mungonte racioni i plotë,
Por gjithsesi isha shumë i kënaqur.
Me mikun tim ilegal,
Me të cilin në çdo kohë
I ndanim të mirat dhe të ligat bashkë!

NOCIONET E DITËVE

Këta njerëz, që bredhin rrugëve,
Kanë nga një pamje
Tejet groteske,
Ngjajnë me drurët e prerë!

Nga frymëmarrja e tyre buron
Një lumë i tërë i vuajtjeve.
Ecja e tyre e ngadalshme
Fshihet pas një krenarie.

Secilin hap që hedhin,
Nën shollat e këpucëve i shtypin
Nocionet e ditëve,
Të ngarkuara me trishtim.

Kurse nga duart e tyre,
Të rrudhosura si pjalmi,
Derdhet palca e kurrizit.

Ecin nëpër përditshmërinë e vrarë
Dhe të leckosur,
Trastave, të mbushura me kukulla,
U dëgjohet një gjëmë e pikëlluar.

2.

Shpirtrat, prej plastike,
Kanë një tjetër tregim
Të hidhur dhe tragjik,
Saqë të bëjnë me lot.

Shëtisin, si fëmijët e të varfërve,
Nëpër shëtitorët e zbrazëta...
Mbushin stomakun
Me konservat e peshqve të ngordhur!

Nëse kanë fat e rastisin
Në ndonjë copë djathi të mykur,
Gëzimi i tyre nuk ka të bitisur!

MBASE KËNDUAM SHUMË PAK

Nëpër zbrazëtirën e natës,
Nuk ndalen fluturimet e turtujve.
Asnjë meteor sonte
Nuk galopon nëpër shpirtin e vrrarë të qiellit.

Në lotin e heshtjes, hëna lahet nudo,
Speciet e të gjitha llojeve
Kanë hyrë nën guallin e kërmillit
Dhe lozin tangon e fundit në shi.

Nesër, ah nesër,
Sa lehtë do të kapërcejmë nëpër hingëllimat
E stërkalave të shiut idhnak,
Kur zbresin jashtëtokësorët në tokë.

Kështu dukej ëndrra jonë e madhe,
E zhveshur deri në asht.
Mbase kënduam shumë pak,
Nesër na pret një tjetër këngë e zhveshur.

KU TË SHKOJ ME KËTË KËMISHË

Kush mund ta hekuros sonte
Këmishën time ?
Nuk kam kohë as të marrë frymë!
Kjo natë, e cila në barkun e saj
I mban uturimat e qiellit,
Nuk i lë rehat ëndrrat e shirave.

Ku të shkoj me këtë këmishë
Të fishkur ?
As era e Marsit
Nuk është në gjendje ta hekurosë.

Edhe kjo shtrezë e mërzitshme
Nuk ka të ndalur sonte,
Çmendurisht troket në portat e mbyllura!

Për asgjë nuk kam nevojë
Në këto çaste të heshtura,
Përpos ta kem si duhet
Këmishën time të hekurosur.

S'dua të vdes për Atdhe,
Me këtë lëkurë kaq të fishkur !
Atdheu im s'meriton të vdesësh për të
Në këtë mënyrë, me këmishë të pahekurosur!

PËRTEJ MUREVE

Më duket se askush nuk kuptoi
Pse qante mbrëmë kambana.
Hënën e zhveshur mbi kambanore
Pa masë e mundonin ethet.

Përtej mureve të mbyllura,
Disa hije të verdha
I spikasnin fluturimet e zogjve.
Qielli herë dukej i mërrolur
E herë i përngjante xixëllonjave.

Një dritë inkandeshente
Doli nga një copë ashti të kalbur
Dhe befas ndriçoi
Hapësirën e përskuqur të horizontit.

Prishtinë, 24 tetor 2014

Nëpër fshatrat shqiptare

Cikli i dytë

DRITAT VETVETIU SHKYÇEN

Unë kurrë nuk do t'i mbylli portat,
Ato janë të hapura për çdo kënd.
Le të trokasin nëse duan edhe djajtë,
Portat e mia
Do të jenë përherë të hapura.

Ti akoma nuk ke ardhur.
Nuk di,
Athua vallë je në gjendje të trokasësh,
Në portat që nuk mbyllen ?
Këtu vetëm sterra nuk ka vend.

Eja me mbretërinë e heshtjes
Dhe të paqes,
Unë kam durim.
Edhe në shpirtin e drurit të thatë
Lulëzojnë pemët në kopshtin tim.

Vetëm në kohërat e errëta
Mos gaboni me trokit.
Në ato çaste të papërshtatshme
Dritat vetvetiu shkyçen.
Dhe s'ka njeri në botë,
Që mund t'i hapë portat e mbyllura.

ERA SI HAMSHOR I SHQELMONTE XHAMAT

Në errësirën e kësaj nate, një hije
Si e çmendur rrapëllon nëpër dritare.
Shikoj kah sterra e plumbtë,
S'shoh asgjë përtej mendimit.

Sërish një rrapëllimë e shurdhët,
Asnjë zë nuk vjen nga jashtë.
Brenda në dhomë djersiten muret,
Lagështia pikon si plumbi.
Mbi enët e grumbulluara,
Një mizë e mërzitshme i lëpinë lugët...

Pranë tavolinës, me enë të palara,
Pandërprerë zgërdhien
Poezitë e shkruara në pecetat e kaltra.
Rrapëllimat s'ndalen,
Ngjajnë me shirat e vjeshtës
Dhe kollitjen e rëndë të erës.

Rrapëllimë pas rrapëllime,
Era si hamshor i shqelmon xhamat.
Hingëllon frika dhe vetëdija,
Diçka nuk është në rregull me të reshurat
Nga jashtë ose brenda s'ndalen thirrmat.

SËRISH PO AI ZË TINGËLLON NË HAPËSIRË

Mbi një kërcu të kalbur rri kacule
Dhe dëgjoj se si në trupin tim
Rritet zëri i heshtjes,
Rritet dhe krahasohet me zërin e rrapit.

Po ashtu rriten edhe gjethet,
Në syrin e qiellit blu...
Degët i lëshojnë rrënjët thellë në tokë,
Në hënë piqet rrushi i vreshtave tona.

Sërish po ai zë tingëllon në hapësirë,
Dikush ngacmon qivurin e erës.
Zgjohej shakullina,
Zgjohej perëndit e çmendur të erërave.

Dhe nata si plumbi lëshohet në gjakun tim!
Sterra i kafshon yjet,
I kafshon një nga një pa ndërprerë
Shpirtrat e virgjër të meteorëve endacakë.

SYTË E SHTERUR

Me qepalla të rënduara,
Zgjohet mëngjesi.
Zgjohet
Dhe shikon i befasuar,
Askush nuk paska fjetur sonte.

Erdhën të huajt
Dhe e varën këndesin për trarët e çatisë.
Asnjë njeri nuk doli,
Me ua prish
Gjumin e përdalë të mushkonjave.

Po ashtu edhe njerëzit rendin diku,
Me qepalla të rënduara.
Sytë e shterur
Nëpër rrugëtime të kota,
Paskan mbetur pa bebëza!

TEK PO VIJA TE TI

Ishte kohë e brymtë.
Tek po vija te ti,
I zvogëlova të gjitha largësitë.

I fsheha në xhepin tim të majtë
Letrat e tua të kaltra
Dhe ndërtesat
U shndërruan në miniaturë.

Humba i tëri
Mes pantallonave të hekurosura.
Më dukej se nuk lëviznin më këmbët
E frymëmarrja shpeshtohej.

Çdo gjë ishte shumë afër meje
Në atë largësi të pamat!
Vetëm sytë e tu të gështenjta
Eksploronin shpirtrat e kallkantë
Të meteorëve bredharak.

Tek po vija te ti,
Me kujtohet ishte natë,
Një dritë magjepse dhe ti
U bëtë udhërrëfyeni im...

2.

Sado që afrohesha,
Ti po aq largoheshe.
Udha ishte e gjatë
E unë kurrresi të mbërrij në cak.

Tek po vija te ti ,
T'i shkundi aromat e zambakëve
Një harabel i vogël,
Këndonte mbi një degë të njomë.

Këndonte
E kënga ishte aq mallëngjyese,
Sa që më zuri mëngjesi
Në udhëtimin tim të papërfunduar.

NË DHOMËN TIME TË VOGËL

Vetvetiu u hapën dyert e drunjta
Dhe ballë për ballë,
Në dhomën time të vogël,
U takova me fëmijërinë e harruar.

I zgjata duart e fishkura,
Më dolën përpara muret fantazmë,
Kurse në mendjen time
Nuk ndalej kalërimi i vegimeve...

Unë dhoma dhe muret e akullta
Shikonim njëri – tjetrin.
Shikimet ishin të zbrazëta
E duart vraponin pas fëmijërisë!

NËPËR FSHATRA SHQIPTARE

Janë të heshtura dhe krenare
Këto fshatra shqiptare.
Netët këtu,
Si askund tjetër në botë,
Përbirohen nëpër vrimën e gjilpërës.

Pragjet e shtëpive presin
Dhe përcjellin njerëz
Deri në udhën e besës.
Mysafirët janë të shenjtë,
Këtu njeriu nuk vritet
Me bukën e konakut në shpirt.

Çatitë hije rëndë asnjëherë
Nuk i janë përkulë askujt !
Mbi të gjitha,
Këtu gjallon kodi i familjes.
Nëpër fshatra shqiptare
Vendin e nderit e kanë lahutarët e verbër.

Njëri këndon për luftën,
Kurse tjetri besën e dhënë e mban
Në maje të gjuhës.
Nëpër fshatrat shqiptare
Njerëzit përherë vdesin duke kënduar!

SA SY TË BUKUR PASKA STINA

Një ditë, ne të gjithë do të shkelim
Nëpër gjurmët e vjeshtës,
E cila kurrë nuk fjeti
Mes baladave
Dhe asnjëherë nuk ka qenë
Kaq e bukur sa sot.

Këto degë të ngarkuara
Të pjergullës shpërdridhen,
Si ëndrrat e zogjve nëpër fole.
Sa sy të bukur paska stina,
Sa që shirat do çmenden
Nga këto pamje ekzotike.

Ju thashë, asnjëherë kjo vjeshtë
Nuk ka qenë kaq madhështore,
Sa që është në këtë mbrëmje...
Dielli i paska përsququr gjethet e verdha.

Ajri i përkryer në këto çaste,
Me duart e tij të brishtë
Madhërishëm ledhaton
Shpresën e së nesërmes.

MBRËMË E PASHË ATDHEUN NË GJUNJË

Deri në kacafytje
Më janë mbështjellë mendimet.
Ky çarçaf prej mjegulle. një kohë të gjatë,
Nuk i ndali britmat apokaliptike.

Një dorë e padukshme
I gjuhëzoi kolonadat prej yjeve.
Tani më nuk di ku fillon mbrëmja
Dhe ku përfundon mëngjesi.

Grunajat i kanë veshur palltot e dimrit
Dhe presin zërin e kambanës.
Jashtë portave të mendjes,
Acari nuk pushon së lehuri.

Një kohë e mbrapshtë,
Sonte i ka ngulur thonjtë
Në shpirtin e rrapit të sfilitur,
Asnjë fole s'paska mbetur në këto degë.

Po largohen edhe zogjtë e fundit,
Sa trishtim!
Mbrëmë e pashë atdheun në gjuhë,
Mbrëmë atdheu im qante me ngashërim!

ERA E FORTË I FSHIKULLON LISAT

Andej përroit,
Më vijnë disa zëra të lashtë.
I dëgjoj trokëllimat e kuajve...
Më duket se nën këmbët e mia
Po shembet një botë e tërë,
Bota e cila akoma s'ka lindur.

Era e fortë i fshikullon lisat,
Kolliten drurët.
Thirrmat e degëve
Dëgjohen si piskamat e fëmijëve.
Një gjëmë e padëgjuar deri më sot,
Po zgjohet nga baladat e vdekura.

Njerëzit parakalojnë si të dehur ,
Në ecje e sipër kafshojnë njëri-tjetrin.
Me zërat e trishtuara
Zbresin britmat shurdhuese,
Stepen gurët e murrme të maleve,
Stepen bishat e egra nëpër shpella.

PRANVERA PASKA MARRË FORMËN E UJIT

Kthej kokën,
Pas shpinës sime të kërrusur
Rrjedhin ujëra të vdekur,
Një det i çmendur nuk merr frymë!

Në guallin e breshkës, fshihet me xhelozi
Harta e Atdheut.
Janë të padukshëm vrapimet e kalorësve,
Vetëm degët e yjeve këputen në horizont.

Imazhet më duken si një ëndërr e largët,
Nëpër korridore, as në oborr
S'lëvizin gjethet e fishkura,
Pranvera paska marrë formën e ujit.

Nga fytyra e qiellit blu
Qenkan zhdukur të gjitha ngjyrat e ylberit,
Retë e mjegullta i shkundin meteorët,
Nën qemerët e Urës së Shenjtë murosset dita.

KALI TROJAN

Çdo i dyti njeri
I përngjan kalit trojan:
Sa herë që ja prek sedrën dikush
Me javë të tëra nuk i ndalë hingëllimat!..

Në shumë raste e shalon vetveten,
Por për dallim nga kuajt e zakonshëm
I ka për qejfi mëgojëzat e arit
Dhe syzet e argjendta.

Me orë të tëra kashaisët në pasqyrë,
Kollaret e tij kanë një ngjashmëri
Të madhe me dizgjinët,
Vetëm se nuk galopojnë nëpër zbrazëtirë.

Ky kalë trojan, për një post,
Sa ora i ndërron këmishët,
Po ashtu edhe kapelat...
Nëse duhet harron komb dhe fé!

Për një punë në ministri,
Ose në ndonjë akëcilin parti
Është përherë i gatshëm, që për Atdhe
Të vetëflijohet sikurse përsëri me le ?!

DHE PAS MEJE FILLON ËNDRRA IME

Në këtë portret anonim
Dhe të zbrazët
Jam unë
Dhe pas meje fillon ëndrra ime.

Fillon edhe një ëndërr tjetër,
E cila kacavirret nëpër pemët e fishkura.
Ja pra sa më gjatë e shikon portretin,
Aq më shumë ëndrra të dalin parasysh...

Në atë portret tjetër në qoshe të dhomës,
Ku nuk sheh asgjë,
Po ashtu është i mikut tim
Portreti i zbrazur pa asnjë ëndërr.

Herë shëtis rrugëve
E herë mbrëmjeve të vona bënë vetëvrasje,
Për t'u rilind të nesërmen,
Si një tjetër njeri krejtësisht i ri.

Ne dhe portretet tona të përditshme
Sa shumë varemi prej njëri-tjetrit,
Sa që edhe ëndrrat dhe qëllimet
I kemi të përbashkëta.

SONTE PASHË PORTRETIN E VËRTETË TË VARFËRISË

Sonte e pashë hënën gjysmëlakuriqe,
Mbulohej me disa leckat të grisura,
Mbulohej si atdheu im!
Hëna unë dhe shëtitorja
Një trio i përkryer në këtë natë me shi.

Sonte i pashë edhe duart e mia,
Kah fundosen nëpër xhepat e erës,
I kërkonin adresat e humbura të fëmijërisë!
I pashë edhe zogjtë e egër,
Se si iknin në një atdhe të imagjinuar...

Çfarë nuk pashë sonte
Brenda një intervali të shkurtër kohor:
Hënën lakuriqe,
Atdheun e stolisur me lekat e huaja
Dhe duart e mia nëpër xhepat e erës.

Sonte pashë portretin e vërtetë të varfërisë,
Tullumbat surrealistike të Lulit
Vraponin sokakëve të zhveshur deri në asht
Dhe peshqit e ngordhur,
Nëpër tasa konservash me afat të skaduar!

ME QINDRA PLAGË MBYLLEN

Në heshtje dhe e përgjumur,
Foshnja e thërret lotin.
Nëna e molisur,
Mëkon shpirtin e vrarë të pemës.

Pranë portave të mbyllura
Të shtëpisë publike,
Me qindra plagë hapen
Dhe të nesërmen rimbyllen.

Për çdo ditë dhe në çdo kohë
Këndohet e njëjta këngë monotone.
Tullumbat e Lulit ikin,
Ikin prej një lagje në lagjen tjetër.

MALLI

Një mall po digjet,
Si një flakë diku në horizont.
Varkat e përmytura
Si ëndrrat tunden në largësi.

Nuk jam mbret,
Varfanjak, as kont,
Por një njeri tejte i thjeshtë,
Që kërkon të jetojë në liri.

KURBETI

Nuk më kujtohet më se çfarë dite ishte,
Kur të lashë në Kosovë...
Atë kohë atje asgjë s'kishte,
Përveç dimrit të ashpër
Dhe një ndjenjë e ngarkuar me shumë borë.

Nga ajo ngricë e acartë
Ty të dridhej shpirti dhe dora,
Fërfëlliza pështynte nga çdo anë,
Loti i hidhur pjalmoi plagë sa ora
Dhe kurrë më nuk e pa sevdanë.

Harresa më mori, më treti në kurbet,
Si gjarpri nëpër metropole.
Lëkurën time të regjur e lashë,
Asgjë më nuk më ka mbetur,
Përpos lotit të hidhur kur atëherë të pash!

Prishtinë, 25 tetor 2014

PO QE SE MERRNIN ERË BISHAT

Këtu në Kosovë,
Dikur moti,
Ishte e ndaluar ecja vertikale.

Kur kalonim mes hijeve të zymta,
Na pritnin nëpër skuta
Me qindra merimanga të zeza...

E zezë ishte fjala,
Por më e zezë heshtja,
E cila na e gërryente qenien.

Këtu në Kosovë ,
Njeriu humbte edhe në ëndërr
Dhe sa ora
Zhdukej mes hijeve të dyshimta.

Hej, këtu në Kosovë
S'ke guxuar të flasësh
As atë gjuhë perëndie të nënës!

Flamuri Kuq e Zi
Mund të ishte vetëm një nocion,
Po e pa ëndërr, jeta të bëhej
Diç më e trishtuar se makthi.

Them këtu në Kosovë,
Sepse as vetë
Kurrë s'kam guxuar
Të ëndërroj atdheun tim të bukur.

Po qe se merrnin erë bishat
Në arenën e trishtimit
Njëherë e përgjithmonë lëshoheshin
Perdet e zeza ballkanike !

SA HERË QË I ZGJATA DUART

Mes ëndrrash të ndrydhura
Dhe vegimesh të dhunuara
Më humbi lëkura
Dhe këmisha ime e bardhë.

Ku ishit kur aq shumë
Pata nevojë për Ju ?
O Zot,
Nuk di më se i kujt jeni !

Por vetvetja ime nuk ishit asnjëherë.
Sa herë që i zgjata duart,
Po aq herë
Largohej vegimi nga unë.

Fajin e një peshe
S'është në gjendje ta bartë
Vetëm një njeri,
Për çdo gjë në jetë duhen dy persona!

NXORRËN BINJAKË TË GJALLË

Përreth kujtesës sime
Nuk mejnë asnjëherë britmat hamletjane.
Një vjeshtë e plagosur zvarritet
Nëpër rrugët e vrara
Dhe të plagosura të qyteti.

Nga skutat e lagjeve, si nga baladat,
Shpërthejnë mbi tokë
Piskamat e një kohe të gjymtuar.
Të gjymtuar
E masakruar brenda pak kohësh.

Gjeneralët e çmendur
I dhunonin shtyllat elektrike,
Kurse ushtarët narkomanë
Me gjakun e gjinjve të nënave
I ushqenin foshnjat me biberon.

Një llahtari asnjëherë e parë
Mbi qiellin dhunuar të Kosovë!
Nga barku i një nuseje,
Hordhitë shtazarake priftërinjsh
Nxorën binjakë të gjallë!

BREDHIN USHTARË TË PADISIPLINUAR

Jashtë dhomës së gjumit,
Pa mëgojëza,
Kalërojnë rrugët e kalldrëmta...
Nën pemët e shkundura
Nga bryma,
Dremisin macet e vjeshtës.

Nga pak fryn edhe veriu,
Qepenat e dyqaneve
Përkunden,
Marrëzisht përkunden,
Si në ndonjë ëndërr të keqe.

Disa zëra shurdhuese,
Dëgjohej me një kakofoni
Të papërcaktuar.
Rrugicave të ngushta
Bredhin ushtarë të padisiplinuar
Dhe të leckosur deri në asht.

Nën çadtrat e zeza, kalimtarët e rastit
I fshehin kokat tullace
E shiu imcak
Çmendurisht troket
Nëpër xhamat e vitrinave,
Ku shihen lakuriqe
Kukullat e thyera që nga ditët e luftës.

KËSHTU VAZHDON DERI NË PAFUNDËSI

Brenda nesh
Dhe jashtë mureve të mendjes,
Rrotullohet një botë e tërë
E halucinacionit të imagjinar.

Disa ecin vertikalisht
E disa të tjerë
Kurrë nuk pushojnë
Së renduri duke u zvarritur.

Një botë e pamat,
E mbarë dhe e mbrapshtë,
Ngarkuar me dashuri
Dhe urrejtje njerëzore ecën diku.

Galopon nëpër syprinën e ajrit,
Ngarend pa u ndalur,
Deri në theqafjen e kujtesës
Ky vrap është në botën e njeriut.

Ka njerëz që vetëm presin
Dhe i përcjellin
Itineraret e autobusëve,
Që kurrë nuk mbërrin në stacionin e caktuar.

Dhe kjo ngarendje e tyre
Vazhdon deri në pafundësi,
Duke pritur
Dhe përcjell autobusë
Dhe trena të zbrazët pa orare e valixhe!

NËN ÇARÇAFËT E VJETËR

Në boshllëkun e një dhome të ngushtë,
Shkarazi takohen shikimet.
Ajo shikon valixhen e zbehur,
Kurse ai i hutuar
Thesin e mbushur me kashelasha.

Secili ka nga një tregim imagjinar
Për vetvete.
Nën çarçafët e vjetër
Dhe të palarë,
Kush e di se sa kohë
Fshihen të përbrendshmet e natës.

Një mizë e mërzitshme,
Ndoshta edhe budallaqe,
Kurrsesi nuk e ndalë zukatjen.

Vetëm krahët e saja
Nganjëherë prishin
Qetësinë e dhomës së përgjumur.

Nëpër ullukët e vjetër të çatisë,
Si asnjëherë më parë,
Pikojnë trishtimet !

Me pikëllimet e çastit,
Zbrazëtia e dëshpëruar
I pastron sytë e lëbyrta.
Përjashta lehjet
Dhe të trokiturat nëpër dritare
Nuk paskan të ndalur sonte.

NËN QEPALLAT E VRENJTURA

Në horizontin e largët,
Si delet e bardha blegërojnë shtëpitë.
Lisave në stoqe
Asnjë gjethe e verdhë nuk u ka mbetur.

Nëpër zgërbonjat e fjalëve
Përbirohen drutë e prerë.
Mali i zhveshur si nëpër balada,
Këndon një këngë të vjetër malli.

Në shpirtin e thyer të njeriut,
Si meteorët shkunden gjethet.
Nëpër qiellin nudo
Shoh një hënë me disa lloje vegimesh.

I zgjas duart prej bryme,
Një shtrezë e dendur pikon nga sytë.
Nën qepallat e vrenjtura
Burojnë lumenjtë e çmendur të pritjes!

SA BUKUR DINË TË VDESIN PËR ATDHE

Po ju them se njerëzit e fshatit tim
Kanë një vdekje madhështore:
Kur janë duke i mbyllur sytë,
Vdesin pa klithma !

Po ashtu e kanë të ngjashme edhe jetën:
Gjëmat s' dëgjohen në asnjë melodi,
Ngjan që, për fjalën e dhënë,
E zbresin diellin në tokë!

Njerëzit e fshatit tim
Nuk jetojnë sot për nesër,
Këngët e tyre
Nuk u përngjajnë fjalëve,
Ato janë të gjata ecin krenar nëpër kohë.

Nëse është nevoja,
Malësorët e fshatit tim
Sa bukur dinë të vdesin për Atdhe,
Sa që vdekja u duket për së dyti me le!

Prishtinë, 26 tetor, 2015

Nata ka vetëm një emër

Cikli i tretë

ULUR MBI DEGËT E BUZËQESHURA

Asnjëherë më parë
S'kam qenë më i lumtur se sa sot.
Nga degët e pjergullave të pjekura
Derdhej vera e kuqe.

Sa me afsh këndonin diku çobanët
Një këngë të lashtë me kavall.
E lëkura e oqiçit
I ngjante daulles së kushtrimit.

Retë e përhitura kishin zbritur
Deri në tokë,
Po ashtu edhe meteorët.
Kurrë nuk kam parë lot më të ngrohtë
Se sa sot këta, që këputen
Nga sytë e lumtura të mjegullave.

Ishin të paparaparë dhe madhështorë
Kalorësit e rrufeve,
Xixa të praruara potkonjsh
Derdheshin nëpër qiellin blu;
Gjelbërimi kurrë më mirë
Nuk është dukur se sa që duket sot.

Një orkestër frymorësh,
Ulur mbi degët e buzëqeshura të qershive,
Si një maestro lozte me tingujt
E një valleje të lashtë.

Si lotët e brishta të nuseve
Derdhen shirat,
Era si e çmendur loz me bateritë,
Prej hojeve të shpirtit
Pjalmonte një dashuri e ndezur flakë.

NATA KA VETËM NJË EMËR

Kohë pas kohe,
Thërras kujtesën e ngujuar.
Ajo m'i zgjatë duart,
Bashkohet me ëndrrën time,
Një hije e blertë megjithatë po ikën diku.

I pyes zogjtë në fluturim,
I pyes edhe shtegtarët e natës:
Kah po rendin bredhjet e hijeve?
Askush në këto çaste
Nuk ka përgjigje të duhur.

Një zë i largët, si një vegim më afrohet.
Mjegullat e përhitura
Marrin një ngjyrë të kaltër.
Çdo gjë e kaltër mes kësaj errësire,
Por megjithatë nata ka vetëm një emër!

ISHTE, OSE NUK ISHTE DRITARE

Eca nëpër një dhomë të errët,
Por më duket se nuk ishte dhomë,
Nga një aromë e rëndë,
Që i ngjante katakombit,
Në anën e majtë të derës.
Një varr prej guri,
Pa asnjë dritare të mirëfilltë.

Ishte, ose nuk ishte dritare,
Por ngjante në një hapje të madhe në mur.
As dritare e as mur,
Hija e përhitur përzihej me piskamë
Dhe si një re e murrme
I shtrinte duart mbi kokat tona.

Njeriu me një plis prej bore,
Në pamje të parë,
Dukej si një mal që s'levizte,
Por megjithatë
Lëvizi ngadalë përgjumja e rrapit.
Një dorë që askurrë nuk është dridhur
Zgjatej në drejtim të pajtimimit të bardhë.

KOHA NË QYTETIN TONË

Kjo pemë sonte qenka e trishtuar,
Si qilimit me ngashërim po qajnë
Degët e pikëlluara të jargavanit.

Pakë shpresë në sqepin e trishtimit,
Sa pak shpresë
Sonte paskan hingëllimat!

Kaluan katër stinë të acarta,
Përherë stinët ishin dimër,
Asnjëherë pranverë.

Në fluturimin e fundit të lejlekut,
Koha në qytetin tonë
Matej me hapat e akullta të diellit.

Ndonjëherë koha ishte edhe më e trishtë,
Nga flokët e shprishura të njerëzve
Në vend të djersëve pikonin kallkanët!

Sërish nën kapelat tona cijate dimri,
E njerëzit kurrë nuk pushuan
Të mos ëndërrojnë pranverën.

SONTE E TËRË BOTA KËNDON

Sonte gjethet kanë marrë një udhë,
Si kardinalë zbresin nga degët,
Mbi shpirtrat e urave të lumëbardhit,
Stina i shkund shpatullat e erës.

Nën ëndrrat e murrme të guralecëve
Dëgjohet një melodi e lashtë.
Këndon edhe uji
Këngën e vet të preferuar për erën.

Sonte e tërë bota këndon
Nëpër faqet e pentagramit,
Si kuajt e luftës
Vrapojnë portretet e galduara të drurëve.

NJË MUSHKONJË E KALTËR

Kudo zbrazëti nëpër horizont,
Asnjë yll nuk paska dalë në kullotë.
Delet e egra të megjullave
I kanë zënë peng zogjtë e pikëllimit.

As era s'leviz sonte,
Sa që mund të dëgjohen
Krahët e mizave, kah i prekin
Nëntë plagët e Gjergjit në shtrat.

Kjo qetësi e trishtuar para tufanit
Po i ngjan qiriut në të sosur.
Edhe hëna e përлотur,
Nga pikëllimi i shkyçi të gjithë yjet.

Asnjë zë mes rreshtave të kësaj poezie.
Një mushkonjë e kaltër
Sonte shndërrohet në zëzëllimë.
Era s'pran me shekuj
Duke thithur gjakun e gjetheve të fishkura !

Prishtinë, 27 tetor 2014

GRISE TË LIGËN QË FLE NË TY

Po qe burrë,
Grise atë copë të hidhur fjale,
Hidhe pas shpine!
Ky mal që më rëndohet në shpirt
Është shumë më i lehtë se fjala jote,
Që vret gurin e Atdheut,

Grise të ligën që fle në ty!
Unë kam një tjetër fjalë ,
Prej fjale
Me dashuri mund t'i shembësh
Edhe malet,
Nëse të zë pisk urrejtja,
Vaj halli për ty dhe fjalën tënde!

Të thashë, po qe burrë
Grise atë mallkim prej fjale.
Mund të vrasësh edhe hijen tënde
Të ligë me plumbin e fjalës,
Por po qe burrë
Kurrë mos e vrit njeriun me fjalë!

KËTU “ZËRI I AMERIKËS”

Më kujtohet,
Fare mirë më kujtohet si sot,
Kur e mbuloja kokën e djersitur
Me një çull të vjetër kuajsh.

Tërë frikë e mbuloja
Dhe me kufje në vesh,
Në një radioaparati të thjeshtë,
Dëgjoja “Zërin e Amerikës”.

Fliste një folës i huaj:
- Këtu “Zëri i Amerikës”...
Flet Gërgo Zlatoper ,
Po ashtu në një gjuhë të huaj.

Një njeri i përjetonte
Krimet barbare mbi shqiptarë.
- Këtu “Zëri i Amerikës”
Flet Gërgo Zlatoper.

Mbrëmë në Dukagjin,
Për një pushkë të vjetër,
U vranë pesë shqiptarë,
Këtu “Zëri i Amerikës”.

Nën thundrën e huaj
Vuan një popull i tërë.
Këtu “Zëri i Amerikës”,
Flet Gërgo Zlatoper.

Për çdo ditë në etër
Dëgjohej një zë i largët,
Dëgjohej një thirrme njerëzore.

Këtu dëgjohej zëri i shpresës,
“Zëri i Amerikës”,
Flet Gërgo Zlatoper..

SHITËSIT E REGJUR HEBRENJ

Këto gjëra, që dalin për çdo ditë
Përpara blerësve,
Dikur nuk ishin në këtë vend.
Mu në këto dritare të mëdha
Dukeshin ca dritare të vogla,
Mbështjell me gazeta të vjetra.

Nëpër këto rrugë groteske,
Që ngjanin duarve të njerëzve me kallo,
Qepenat e dyqaneve
Nuk ishin kaq moderne si sot.
Ata dukeshin si dërrasa të arnuara
Prej llamarine.

Të tillë ishin edhe tregtarët,
Për çdo mëngjes i fërkonin duart .
Mbase i imitonin
Shitësit e regjur hebrenj,
Nëpër kinkaleritë e vogla të qytetit.

Edhe kalldrëmet disi ishin më të bukur,
Gurët e latuar pranë dyqaneve
Ishin tepër krenar për prejardhjen e tyre,
Kurse s'dinin se nga cili lumë ishte
Prejardhja e tyre prej guri.

NË ËNDRRAT E FJALËVE TË URTA

Në oborrin tim të ngushtë,
Për çdo ditë,
Rrotullohet kjo botë e vogël,
Rrotullohet si ruleti i fatit,
Ku për kokat e kalimtarëve thyhen zaret.

Njerëzit herë shkelin nëpër mjegulla
E herë këmbët e tyre
Galopojnë mbi shpirtin e tokës.
Vetëm meteorët endacakë
I njohin kashelashat e drurëve.

Pemët duken aq të vogla,
Sa që kavakët e bardhë ,
Ku përherë kanë banuar mjegullat
Pa kurrfarë problemi mund t'i fusim
Nëpër xhepat e pantallonave.

Edhe zogjtë shtegtarë
Nuk ndalen më të pushojnë
Nëpër këto degë të dyshimta.
Më me ëndje
I ngrehin çerdhet
Nëpër ëndrrat e fjalëve të urta.

MBI ÇATITË E GËRRYERA NGA SHIRAT

Kurrë më të lodhura se sot
Nuk janë dukur asnjëherë duart e mia.
Muret e kallkanta përplasen për kokën time,
Jashtë frynë një acar i çmendur,
Në damarët e erës ngrihet gjaku.

Zëri im përmytet si anijet e vdekura!
Mbase edhe nuk kam zë,
Më janë fishkur kordhat e zërit.
Sytë si hijet e dyshimta,
Herë i hapin e herë i mbyllin qepallat.

Nëpër rrugët e qytetit bredhje njerëzish,
Disa këndojnë e disa të tjerë
Me gjeste të pahijshme provokojnë njerëzit.
Mbi çatitë e gërryera nga shirat
Dëgjohen krakëllimat e korbave.

Nëpër hapësirën e qiellit sterrë,
Një valle e lashtë e mjegullave
Po i bie daulleve të së nesërme.
I bie me të njëjtin ritëm, ashtu
Siç binte dikur në Afrikë
Tamtameve të shpresës dhe kushttrimit!

HERË I KYÇ E HERË I SHKYÇ SHPIRTRAT E YJEVE

Kjo stinë askurrë dhe asnjëherë
Nuk ndërroi në qytetin tim.
Nuk di a thua vallë është vjeshtë
E begatë,
Ose dimri i zi ende po troket, si korbi
Në dritaren time të përgjumur.

Një zë i brendshëm ka kohë që më tregoi
Se është dimër,
Kurse zëri tjetër që fshihet pas meje
Pohon të kundërtën.
Kujt t'i besoj në këto çaste,
Kur as në vetveten time nuk kam më besim.

Stinët si njerëzit shkojnë e vijnë,
Kurse në dhomën time
Akoma është dimër.
Nga të katër qoshet e saja po fryn acari,
Një qiri është ulur kacule,
Herë i kyç e herë i shkyç shpirtrat e yjeve.

NËPËR KËTO LAGJE TË VARFRA

Nëpër lagjet e evgjitëve,
Vetëm të çmendurit janë të mençur.
Ulen këmbëkryq mbi plepat e fshatit
Dhe si në fëmijërinë e tyre të hershme,
I thërrasin të reshurat.

Nganjëherë i bien daulleve prej llamarine
Dhe gjatë tërë kohës
Bisedojnë me mjegullat.
Bisedat zgjasin me net të tëra,
Sa që u përngjajnë
Zinxhirëve që asnjëherë s'këputen.

Nëpër këto lagje të varfra,
Njeriu kurrë nuk mund të gjej rropulli!
Aq shumë këtu dehen netët
Saqë për një kockë edhi
Janë në gjendje me e rrjep edhe mëngjesin.

Netët nëpër këto lagje të skamnorëve
Nuk dehen vetëm njëherë në vjet.
Birra e thartë, ajo e përditshmërisë,
Këtu vlen më shumë se fjala,
Më shumë se vetë njeriu,
Kur harron të dehet vetëm të dielave.

ÇATITË E LAGUR NGA PIKËLLIMET

Në këto kohëra të liga,
Secili njeri
Jeton brenda vetvetes.
Era ka mall për një uratë nga shiu
E zogjtë dynden vetëm të mërkurave,
Kurse ditëve të tjera
Shiu s' ka të ndalur nëpër këto lagje.

Çatitë e lagura nga pikëllimet
Me padurim i presin
Dhe i përcjellin lejlekët,
Kur të dielave qajnë ikonat
Asnjë zog shtegtarë
Nuk ndalet mbi kambanoren e kujtesës.

Më duket se është koha e fundit
T'i pyesim zogjtë,
Për të gjitha fluturimet e heshtura.
Kemi mbetur pa asnjë fjalë,
Kaloj një furtunë nëpër lagjet tona
Dhe i preu lisat më sëpatë prej fjalëve!

DHE SËRISH NJË ZË

Misteret, si makthet, më shkelin çdo ditë,
Posa hapi portat më shpërfaqesh ti.
Ngadalë fundosem në ëndërr,
Si nëpër mjegulla që fundoset hëna.
Në shpirtin tim Deniku
Për çdo ditë fryn me zili!

Dhe sërish zëri
Me elegancë i mbyll aortat.
Jashtë mbi nerenxë zbresin mjegullat,
Unë pres si përherë të kthehesh edhe ti.
Një zë i fishkur kavalli mbrëmë i hapi portat,
Derisa dita përbirohej nëpër fërfëllizë e stuhi.

Pastaj bora e përhitur mbuloi fusha e male,
Si fijet e flokëve mbi kosë tundej furtuna.
Degët rëndohen nga shpresa e bardhë,
Hijet lëshohen kah toka me lehtësi,
Si një çamarrok gëzohet rrapi,
Kur hapen portat në malet tona .

Prishtinë, 28 tetor 2014

UNË JAM PËRHERË I GATSHËM

Eja sonte t'i bashkojmë duart,
Të frymojmë si luadhi në pranverë,
Se përndryshe
Asnjëherë nuk lindin mrekullitë!

Të kam thënë dhe sërish po të them:
- Sonte kjo natë e yjeve
Në shuplaka i mban sutat e egra,
Vetëm ti eja, na presin mrekullitë.

Kur të pashë, i fshihje kofshët e tua
Nën shpirtin e fustanit të verdhë.
Kurse ecja jote elegante
I shkundte nga mendja pemët e pjekura...

Sonte kam kohë sa të duash,
Ti mund të shpërfaqesh si hëna e re.
Unë përherë jam i gatshëm
T'i shkundi mrekullitë e jetës!

Prishtinë, 29 tetor 2014

BOTIME TË AUTORIT

1. **“Puthje”, poezi**, “Rilindja”, Prishtinë, 1974.
2. **“Ecjet e viteve të mëdha”, poezi**, “Jeta e Re”, Prishtinë 1995.
3. **“Çamarrokët e Thepores”, poezi për fëmijë**, “Shkëndija”, Prishtinë 1996.
4. **“Muret”, poezi**, “Jeta e Re”, Prishtinë, 1997.
5. **“Morfologjia e dhembjes”, poezi**, “Faik Konica”, Prishtinë, 2000
6. **“Ai vjen nesër”, poezi**, Qendra e Kulturës, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2007
7. **“Letër nga mërgimi”, poezi**, Klubi letrar “Fahri Fazliu” Kastriot, 2007
8. **“Letër nga mërgimi 2 “ poezi**, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot 2007
9. **“Udhëdarja”, poezi**, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2008
10. **“Thirrje e gjakut”, poezi**, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu” Kastriot 2008
11. **“Asgjë sikur molla”, poezi**, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2009.
12. **“Vesa në lotin tim”, poezi**, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, 2009,
13. **“Puthja e gozhduar”, poezi**, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2009.

14. **“Kashelasha në vargje”**, poezi për fëmijë,” Qendra e kulturës, Kastriot, 2009.
15. **“Pema e bekuar”**, E përkthyer, Rumani, 2010.
16. **“Bajraktarët e vatani”**, poezi satirike, Klubi letrar, ”Fahri Fazliu” Kastriot , 2010.
17. **“Hijet e ndryshkura”**, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot,2010.
18. **“Stuhi në Kutulishte”**, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot,2010.
19. **“Posa ike nata”**, poezi, “Qendra e kulturës “, Kastriot,2010.
20. **“Loja e myshqeve”**, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot,2010.
21. **“Lumëbardhi dhe gjëma”**, poezi,”Qendra e kulturës”,Kastriot, 2010
22. **“Metafora e heshtjes”**, poezi, “Qendra e kulturës”,Kastriot, 2010
23. **“Hyji në Prekaz”**, poezi,”Qendra e Kulturës”, Kastriot,2010.
24. **“Sinorët e hinores”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot 2010
25. **“Don Kishoti dhe Rosinanti”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2010
26. **“Zjarri i dashurisë”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2010
27. **“Kur likenet vallëzojnë”**, poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2010
28. **“Ditari në vargje”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2010
29. **“Tingujt që nuk përfundojnë”**, poezi, Shoqata e shkrimtarëve –Kastriot, 2010.

30. **“Shtegu i mallit”**, poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2010
31. **”Korniza e thyer”**, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, -Kastriot, 2010
32. **“Zgjimi i gjëmës”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtareve-Kastriot, 2010
33. **“Vallja mistike”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2010
34. **”Merre kodin”**, Poezi për fëmijë, Shoqata e shkrimtarëve Kastriot, 2011
35. **“ Letër atdheut”** poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2011
36. **“ Tejdukshmëria e shiut”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2011
37. **“ Përtej teje”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2011
38. **“Sa afër e sa larg”** , poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2011
39. **“Vallja e zanoreve”**, Poezi , Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2011
40. **“Ikja e eshtrave”**, Poezi për të rritur, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2011
41. **”Kalorësit e mjegullave”**, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2012
42. **“Hingëllimat e shiut”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot 2012
43. **“Kur pemët i ndërrojnë këmishët”**. Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
44. **“Mirëmëngjes Imzot”**, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve – Kastriot, 2012
45. **“Kafshimi i mikut”**, Poezi satirike, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012

46. **“Atje tej maleve”**, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve , Kastriot-2012
47. **“Heshtja që del në shesh,”** Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot -2012
48. **“Portat e shpresës”**, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot-2012
49. **“Në dhomën time gjysmë të errët”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
50. **“Kinse Lojë Shahu”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
51. **“ Për çdo dekadë nga një baladë “**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot, 2012
52. **“Fusha e mëllenjave”**, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve- Kastriot, 2012
53. **“E kujt është kjo vetmi”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
54. **“Mos pyet për adresën e lumit”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot, 2012
55. **“ Stoli në parkun vjetër”** Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
56. **“Urori i stralltë”**, poezi, Shoqata e shkrimtarëve –Kastriot, 2012
57. **“Po të mos ishte fjala”**, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve- Kastriot,2012
58. **“Thyerja e urave”**, poezi, Shoqata e shkrimtarëve –Kastriot, 2012
59. **“ Trokëllimat në gjumin e dallgëve”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
60. **“ Në flokët e dëborës”**, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
61. **“Një grusht nostalgji”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012

62. “ **Kur filluan të flasin njerëzit**”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve- Kastriot, 2012
63. “**Kur stinët kapërcejnë fshehurazi**”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot, 2012
64. “ **Lisi në rrënjët e veta**” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot 2012
65. “**Eca ecëm dhe do ecim**”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot, 2012
66. “**Fëmijët e erës**”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot 2012
67. “ **Çast në fund të stinës**”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot-2012
68. “**Si të flas me drurët**”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
- 69, “ **Më pëlqejnë mendimet e tua**”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot , 2012
70. “**Andej dhe këndej kohës**”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot , 2012
71. “**Zëri i heshtjes**”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
72. “**Kush i lexoi letrat prej erës**”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
73. “ **Fluturimi i korbave në netët pa hënë**”, prozë poetike, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
74. “**Koha e ime dhe koha e jote**”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot , 2012
- 75.” **Diku te një baladë**”, Poezi, Shoqate e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
76. “ **Sonte çdo gjë po i përngjan lotëve**”,Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
- 77 “ **Ky def prej hëne**”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012

78. **“Pyesni zogjtë në ikje”**, Poezi , Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”- Kastriot 2013
- 79 **“ Fërfërimë gjethesh”**, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot- 2013
80. **“Refrene yjesh”**, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013
81. **“Te delta e mjellmave”**, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot- 2013
82. **“Rinjohja”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013
83. **“Diku në fund të një fillimi”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013
84. **“Mëkati i hijes”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- “Fahri Fazliu”Kastriot, 2013
85. **“Një zog prej uji”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013
86. **“Asnjë fjalë nuk frymon”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014-
87. **“Daullet e një nate”**, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot 2014
88. **“Sytë e gurtë të erës”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
89. **“Kur dehen perënditë”** , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot -2014
90. **“Fjetëm njëqind shekuj”** Prozë poetike, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot ,2014
91. **“Kraçkëllimat e natës”**, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot, 2014
92. **“Ndjekësit e enigmave”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot -2014

93. **“Atdheu i paçmuar”**Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-“ Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
94. **”Psalm i harruar ”**,Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”Kastriot 2014
95. **”Për kë po bie moj kambanë”**, Poezi Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot, 2014
96. **“Mbi flokët e ullukëve”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
97. **“Menatë vijnë lejlekë”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
98. **“Loti i gotës së dehur”** , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
99. **” Stina asnjnëse”** , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
100. **“Dëneste bashkë me erën”** Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
101. **“Druri i pikëlluar”**, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
102. **“ Një grusht dashuri”** , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
103. **“Lëreni zërin tim”** , poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
104. **“Shi në qytetin tim”** , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
105. **“Si trenat e verbër ”** , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
106. **“Zjarri i malli tim ”** , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
107. **“Kur teshtinë era ”** , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014

108. **“Mbi shpirtin e erës pagane ”** , Poezi,
Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot,
2014
109. **“Nëpër gjymtyrët e mjegullave ”** , Poezi,
Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot,
2014
110. **“Ajo nuk erdhi sonte”** Poezi, Shtëpia Botuese
“TREND”- Prishtinë, 2015
111. **“Një hënë e zhveshur”**,Poezi, Shtëpia Botuese
“TREND”– Prishtinë, 2015
112. **“Nëpër plasaritjet e mureve”**,Poezi, Shtëpia
Botuese “TREND”– Prishtinë, 2015
113. **“Mes telave gjembor ”**,Poezi, Shtëpia Botuese
“TREND” – Prishtinë, 2015
114. **“Të vizatosh një zog në mur”**,Poezi, Shtëpia
Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
115. **“Nuk flenë as kuajt e dehur”** Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
116. **“Fluturojnë zogjtë e verbër ”** Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
117. **“Një shi prej bryme”** , Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
118. **“Në prehrin e pemëve”** Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
119. **“Zëri i largët i shiut ”** , Poezi
Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
120. **“Yjet e ngrira të kujtesës ”** , Poezi, Shtëpia
Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
121. **“ Thirrmat e hijeve”** , Poezi, Shtëpia
Botuese”TREND” – Prishtinë, 2015
122. **“Dritaret e verbëta ”** , Poezi, Shtëpia
Botuese”TREND” – Prishtinë, 2015

123 . **“Përtej portave të mbyllura”**, Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2016

PËRMBAJTJA

Përtej portave të mbyllura	
Cikli i parë	13
Sterra në qelinë e kujtesës	15
Ulërinë edhe rrugët e boshatisura	16
Si vërshim përroi	18
Era nuk ka asgjë të përbashkët	19
Përtej portave të mbyllura	20
Një copë fjalë paska mbetur	21
Hingëllon acari i tërbuar	23
Ngjajnë me uturimat e deteve	24
Fundosja nuk paska fund	25
2.	26
Merre çelësin e fjalëve	27
Asnjë dritë e kyçur në hapësirë	28
Nuk pat perëndi mbi këtë tokë	29
Vezullojnë ca rreze të dyshimta	30
Secili është nisur për në atdhe	31
Duhet të nisemi nga vetvetja	33
Me mikun tim ilegal	34
Nocionet e ditëve	35
2.	36
Mbase kënduam shumë pak	37
Ku të shkoj me këtë këmishë	38
Përtej mureve	39

Nëpër fshatrat shqiptare

Cikli i dytë	41
Dritat vetvetiu shkyçen	43
Era si hamshor i shqelmon xhamat	44
Sërish po ai zë tingëllon në hapësirë	45
Sytë e shterur	46
Tek po vija te ti	47
2.	48
Në dhomën time të vogël	49
Nëpër fshatrat shqiptare	50
Sa sy të bukur paska stina	51
Mbrëmë e pash atdheun në gjuhë	52
Era e fortë fshikullon lisat	53
Pranvera paska marr formën e ujit	54
Kali trojan	55
Dhe pas meje fillon ëndrra ime	56
Sonte pash portretin e vërtet të varfërisë	57
Me qindra plagë mbyllen	58
Malli	59
Kurbeti	60
Poqë se marrin erë bishat	61
Sa herë që i zgjata duart	63
Nxorën binjak të gjallë	64
Bredhin ushtarë të pa disiplinuar	65
Kështu vazhdon deri në pafundësi	67
Nën çarçafët e vjetër.....	69
Nën qepallat e vrenjtura	71
sa bukur dinë të vdesin për atdhe	72

Nata ka vetëm një emër	
Cikli i tretë	73
Ulur mbi degët e buzëqeshura	75
Nata ka vetëm një emër	77
Ishte ose nuk ishte dritare	78
Koha në qytetin tonë	79
Sonte tërë bota këndon	80
Një mushkonjë e kaltër	81
Grise të ligën që fle te ty	82
Këtu “Zëri i Amerikës”	83
Shitësit e regjur hebrenj	85
Në ëndrrat e fjalëve të urta	86
Mbi çatitë e gërryera nga shirat	87
Herë i kyç e herë i shkyç shpirtrat e yjeve	88
Nëpër këto lagje të varfra	89
Çatitë e lagura nga pikëllimet	90
Dhe sërish një zë	91
Unë jam përherë i gatshëm	92

Katalogimi në botim – (CIP)

Biblioteka Kombëtare e Kosovës “Pjetër Bogdani”

821.18-1

Zaplluzha, Adem

Përtej portave të mbyllura / Adem Zaplluzha. –
Prishtinë : “Trend”, 2016. – 104 f. ; 21 cm. -

ISBN 978-9951-694-40-7